Italiana linguo

Italiana linguo esas latinida linguo qua parolesas da 65 700 000 milion personi precipue en Italia, Vatikan-Urbo, San Marino e sudala parto di Suisia (Tessin).

Italiana (Italiano)	
Parolata en:	Italia, Suisia, Vatikan-Urbo, San Marino, e altra 26 stati
Regiono:	Europa
Nombro di parolanti:	70 milioni (1ma e 2ma linguo)
Rango:	27
Klasifikuro:	Indo-Europana Romana lingui Westala grupo **Italiana**
Oficala stando	
Oficala linguo en:	Italia, Suisia, San Marino, Slovenia, Kroatia (Istria), Vatikan-Urbo, Europana Uniono
Regulata da:	Accademia della Crusca
Kodexi	
ISO 639-1:	it
ISO 639-2:	ita

Loki ube italiana lingua parolesas.

Videz anke: Indo-Europana linguaro – Linguaro

Historio

L'Italiana originis en la regionio di Toskania. Moderna Italiana esas Toskaniana dialekto impozita kom propra linguo de regiono plu amplia kam olua originala regiono. Ol esas la Toskaniana dialekto di Firenze, Pisa e Siena, qua impozis su nek por politikala, ekonomiala o militala racioni, ma pro kulturala prestijo ke adportis la linguo en qua Dante Alighieri skribis *La Divina komedio*. Toskaniana ank esis la linguo en qua skribis Francesco Petrarca e Giovanni Boccaccio, la tri konsiderita la maxim importanta skriptisti de Italiana Pre-Renesanco.

La granda disto inter la rurala komunesi, lua povreso e la politikala desuniono di Italia de la 6ma til la 18ma yarcenti, helpas explikar pro quo havas transvivita tanta linguistikala varianti ne relacionata kun standarda Italiana. Ula studii sugestas ke en 1860 nun 2,5% de la habitantaro komprenis standarda Italiano. To esas, ke Toskaniana Toskaniana adoptesis kom linguo per kulta personi, quankam mem la majoritato di personi integrita en diriganta klasi preferis ne uzar ol. Vittorio Emmanuele 2ma, l'unesma rejulo di unionita Italia, skribis normale Franciane e parolis dialekto en la konsilantaro di ministri. Ilua unesma ministro, Cavour, ne povis parolar Italiano facile en la Parlamento.

En la transito de la 19ma til la 20ma yarcento, l'acelero di la ritmo di industrialigo, la maxim indico di asistenco al primaria skoli, l'ekmigrado a l'urbi e l'expando di voyi, la fervoyi e la komunikaji, kontribuis al familiarigo kun nacionala linguo. Tamen, dum la komenco dil 20ma yarcento, l'uzo di standarda Italiana esis tre limitita en multa regioni. Studio di 1910 montris ke la mezo di maestri devis donacar imperi en dialekto nam l'alumni ne komprenis l'Italiana.

En 2011 por l'unesma foyo Italiana esis la linguo de la majoritato di Italiani, kom familiala linguo e dum la komenco di 2012, l'Accademia della Cruscia dicas ke 53% de l'Italiani uzas l'Italiana kom unesma linguo.

Fonologio

	Bilabiali	Labial-dentali	Alveolari	Post-alveolari	Palatali	Velari
Nazali	m		n		ɲ	
Plosivo	p , b		t̪ , d̪			k , g
Afrikati			t̪s̪ , d̪z̪	tʃ , dʒ		
Frikativi		f , v	s , z	ʃ , (ʒ)		
Vibranti			r			
Laterali			l		ʎ	
Aproximanti					j	w

La vokali di l'Italiana linguo esas a , e , ɛ , i , o , ɔ

```
ed u
```

.

Extera ligili

- Dizionario Italiano-Ido (http://www.europa.idolinguo.com/Italia/dicionarioitaido2006.pdf) (.pdf)

Oficala lingui di Europana Uniono

Angliana | Bulgariana | Chekiana | Daniana | Estoniana | Finlandana | Franciana
Germaniana | Grekiana | Hispaniana | Hungariana | Irlandana | Italiana | Latviana

Lituaniana | Maltana | Nederlandana | Poloniana | Portugalana | Romaniana
Slovakiana | Sloveniana | Suediana
Fonto: Pagino di Europana Uniono (http://europa.eu/abc/european_countries/languages/index_en.htm)